

Ginjena mu je podala roko, mu pogledala presunjena v blage oči: „Oh Andrian — ne morem ne smem.“

„Zakaj ne? Pojasnite, ne jemljite mi nad ...“

„Oh Andrian, o kakih nadah govorite Vi? Tam na Ruskem umirajo jezera mladeničev — smrt in poboj gre povsod ...“

„Poboj in smrt — boljša kot počasno umiranje. Poznate čuvstvo, ki prevzame človeka, da je mrtev na vse drugo? Chapotin mi je zaupal, da hoče slediti

nebu, med vrabci na grajski žitnici se je vnel glasen prepir. Mabelle je stala, pred njo Andrian. Kar ji ujame oko v breg se pomikajočo postavo; opletala je s škantom po plečih, s torbo po rami. Jožina! Že gleda na stolp, maha ... Poročilo bo — zadnje, Mabelle, zadnje ... Kolena ji klecnejo, roka išče opore: „Prijatelj, peljite me dol ... Pozneje Vam povem, pojasnim vse ...“

Ob njegovi roki je poslušala njemu nerazumne besede: „Pozdravlja Vas fant, mlad — nikdar ne

POŽAR NA SVETOVNI RAZSTAVI V BRUSLJU

cesarju na Rusko. Preveč si je vzel k srcu ... Tudi jaz mislim za njim ...“

„Pravijo, da je na Ruskem zelo mrz,“ je rekla v zadregi.

„Mrzlejši ne bo ruski led, nego je Vaše srce,“ je odgovoril in trzanje mehkih, pesniških ust je izdajalo njegovo resnično bolečino. Mabelle je zastala. Da jo ljubi tako, na to ni mislila. Osrečila bi ga sladka beseda, vreden je je viteški, blagi mladenič, ljubljeneč papanov. Ali vsa duša je pri onem, v dolu ... Po sinjem zraku je šlo rahlo trepetanje, oblak, bel in prozoren, se je zapredel na jasnem

vzame druge.“ Odšel je, odšel! Tmina je legla na srce. In ko se je zavedla, ni vedela, kdo jo je spravil na posteljo, vpilo je v njej samo: „Šel je, odšel“ ... Mama jo je pokrivala s poljubi, jo izpraševala, prosila. Ovila se je ljubeče matere in ihtela strastno na njenem srcu. Bila bi ostala pri materi, pri edino zvesti ...

„Samo Martin je kriv,“ se je solzila Armande, „kaj se vtika v mene in mojega otroka!“

„Krivično sodiš papana,“ se je vznemljila strastno Mabelle. „On trpi z menoj. Pojdi, mama, pošlji mi mojega papana.“